

deres Kommunebeboeres Besværing; flere have paa deres Begne anholdt om Udstedelse af Forbud i særligt Andragende.

For at opnaa Kundskab om Holdbarheden af den i de sidste 3 Aar opstaaede Misfornøjelse tilkrev Udvalget i Høsten 1873 de tvende Amtshuse i Syen, hvor Befyringen over Drivevaaddene syntes mest fremtrædende, om at faa oplyst navnlig, hvilke Erfaringer man siden de sidste Indstillinger havde havt Lejlighed til at gjøre i de fynste Fjorde og Sunde med Hensyn til Anvendelsen af Drivevaad, samt om der maatte være foregaaet nogen Forandring med den fiftende Almues Holdning overfor dette Fiskeri og dens Opfattelse af dets Skadelighed; med Hensyn til de øvrige Aalevaad havde Udvalget ad forskellige Veje stadig et vaagent Dje med Sfejford, der fornemmelig var hjemstøgt af disse Redskaber. Med Skrivelse fra Svendborg Amt af 1. Decbr. f. A. modtog Formanden de begjærte Oplysninger, hvorved det maa fremhæves, at Almindelen i Svendborg slutter sin Betænkning med den Bemærkning, at han vilde anse det for heldigt, om der blev givet et ubetinget Forbud mod enhver Anvendelse af Bundslæbevaad i de danske Farvande. Denne Betænkning var grundet paa ligeledes fremkomne Erklæringer, indhenteede fra Underøvrighederne i 1) Faaborg og Salling Herred, som bl. A. anfører, at enkelte Fiskere, som følge af Drivevaaddene, have maattet nedlægge deres hidtil drevne Fiskeri, og at Andre ophøre dermed: 2) Sunds og Gudme Herreder, som ogsaa omtaler Aalefiskeri med Vaad, som trækkes til Vaaden, og næst at anføre flere Exempler paa Vaaddenes skadelige Virkninger, optager nogle Bemærkninger i modsat Retning, meddelte af Skipper Vilh. Carlsen af Brohave, der samme Aar havde brugt Drivevaadsfiskeri; 3) Vråskjøbing og Vrå Herred; 4) Rudskjøbing og Langelands Herreder og 6) Nyborg. Med Skrivelsen fra Odense Amt fulgte Erklæringer fra Underøvrighederne i 1) Alsens og Baa Herred; 2) Webellsborg Birk; 3) Bjerge-Nasum Herreder, der ikke har kunnet fri sig for Lov om, at Beretningerne om de skadelige Virkninger for Odensefjords Vedkommende kunne være noget overdrevne. Yderligere stemme alle Erklæringer overens deri, at der i Stemning og Holdning hos den fiftende Almue ikke var foregaaet nogen Forandring; Ønsket om et Forbud vedblev at være almindeligt. I Henseende til det nærmere Indhold af de væsentligste af de ovenanførte Betænkninger og Erklæringer, tillader Udvalget sig at henvise til dets Forhandlingsprotokol S. 17, 18 og 19.

Hvad Stemningen angaar, da var den de fleste Steder ophidset til en høj Grad af Lidenskabelighed, og derpaa kunde Lov 9. Marts 1872 ikke raade Bød; den hidrog snarere til endmere at forbitte Gemytterne, da Fiskerne opdagede, at de vare blevene skuffede i deres Forventning om et virksomt Forbud, men nu saae, at den oftest fortolkedes som angaaende de egentlige engelske Trawls, om hvis Anvendelse paa vore Fjorde der end ikke kunde blive Tale. Forbittelsen, som vi, imod hvad der fra enkelte Sider er paaftaaet, ikke kunne finde det billigt alene at tilskrive Misundelse, var paa flere Steder allerede tidligere paa en beklagelig Maade kommen til Udbrud i Selvtægt, forbunden med Bold og Trusler derom, naar tilvæsende fremmede Aalefiskere ikke, efter Opfordring, godvillig forlode det Sted, de havde udsat til at fiske paa. Vi skulle til Exempel anføre:

Paa Sfejford gik i Sommeren 1861 Hjemmesiskere, mandstærke nok til at have Overmagten, ombord i nogle Jagtskibe, som havde lagt sig for Anker paa Fjorden og med Vaade om Ratten dreve Vaadfiskeri, indespærrede Besætningerne i Lassen, lattede Anker og sejlede dem ud i Fjordmundingen, hvor de antrede op og forlode dem med Trusel om endnu eftertryffelligere Bold, hvis de vovede at vende tilbage, se herom nærmere Tidsskr. for Fiskeri, 6. Aarg. S. 228.

Forhører ved Bjerge-Nasum Herredets Politiret af 31. Maj 1871 og Rjerteminde Rjebstads Politiret af 1. Juni f. A., der i Udskrift ere bilagte Besværingen Nr. 5, indeholde det Nærmere angaaende Boldsjæfsel mod Lornøes og Fleres Vaade 2den Pintsedag f. A.

Klage til Syens Stiftamt af 29. Maj 1872, altsaa efter at Lov 9. Marts 1872 var udkommen, fra P. Madsen Møller over ham tilføjet Bold ombord i hans Kvaase, der laa for Anker udfor Klintebjerg den 27de f. M., bilagt med Erklæring fra Lunde-Skam Herredskontor, der er henlagt under Besværingen Nr. 18.

Det er tilfredsstillende, at flige Optrin i de sidste Aar Aar ikke vides at være gjentagne, men deraf kan ingenlunde drages den Slutning, at Bevægelsen er standset, og at den misfornøjede Fiskerstand er bleven beroliget; tværtimod er Befyringen tiltagende, alt eftersom Aar efter andet synes at bringe Bekræftelse paa de skadelige Virkninger af Aalevaadfiskeriet, og Misfornøjelsen kan være lige stor, fordi den ikke giver sig tilkjende i Udsejlsjer. Uagtet vi tidligere i denne vor Betænkning have havt Lejlighed til at omtale Lov 9. Marts 1872, maa det være os tilladt her at ofre den nogen Omtale, saa meget mere som vi foran have sagt, at den ikke kunde dempe den Dphidselse blandt Fiskerne, som har grebet saa vidt om sig, og det maa være os magtpaaliggende paa bedste Maade at godtgjøre, at vi have været berettigede til denne Paaftand. Medunderskrevne Udvalgets Formand udbeder sig tillige Tilladelse til saavel her som senere, hvor dertil er Anledning, at maatte berøre sin Stilling fra Begyndelsen af til dette Anliggende, forsaavidt som han i Anledning af samme, som Ministeriets Konsulent i Fiskerisager, har været opfordret til at udtale sig,